

SPINDELO, NAVETO ED AGULO

OLIM esis yunino qua perdabis sua gepatri kande el esis ankore puera. Lua bapto-matro habitis tote sola ye l'extremajo dil vilajeto. El esis olda ed entratenis su laborante per sua agulo, naveto e spindelo. El venigis en sua domo l'orfanino, docis ad el laborar ed edukis el en pieso ed amo a Deo.

Kande la yunino evis 15 yari, lua bapto-matro, maladeskinte, vokis el a sua lito e dicis ad elu:

— Kara filio, me sentas ke me balde mortos. Me lasas a tu mea domo, qua shirmos tu kontre vento e pluvo ; e tu ganos tua nutrivo per mea spindelo, naveto e agulo.

Pose el pozis sua manui sur lua kapo e benediktis el per la yena paroli: — Restez kordie fidel' a Deo, e tu esos felica. Lore el klozis lua okuli e dormeskis por sempre. Kande on portis el al tombeyo, la yunino sequis plorante lua sarko e facis ad el la lasta homajo. De lore, el vivis sola en la dometo, filifis, textis e sutis, e lua laboro esis profitoza, pro la benediko dil bona oldino. Tam balde kam el texabis telo-peco o sutabis kamizo, el trovis kompranto, e tale el povis ne nur facile entratenar su, ma anke almonar a povri. Or, ye ta sama tempo, la filiulo dil rejoyo parkuris la lando por serchar spozo. Il ne povis spozigar yunino mizerosa, tamen il ne deziris richa. Pensante ke onu povas esar samtempe povra ye pekunio e richa ye vertui, il dicis: « Me selektos kom spozo ta qua esos samtempe maxim povra e maxim richa.

»Trairante la vilajo, il questionis ka tala yunino habitas en olu. La rurani, ne komprenante lua penso, indikis a lu unesme la maxim richa, ed adjuntis ke la maxim povra es versimile ta qua habitas solitare la lasta dometo dil vilajo. La yunino maxim richa, saveskinte la paroli dil princo, vestizis su per splendida ornivi, vartis avan sua pordo til ke il pasos e, kande il proximeskis, iris renkontre lu e facis ceremonioza saluto. Ma la princo regardis el sen dicar mem un vorto e preteriris. Kande il atingis la domo dil maxim povra, il ne vidis el avan lua pordo; el restabis en sua chambro. Lore il haltigis sua kavalo e regardis tra la fenestro en la chambro lumizita da sun-radii. La yunino

esis sidanta an filif- roto e filifis diligente. El levis la okuli e, vidinte la princo qua regardas el, subite redeskis e duris filifar kun okuli abasita. Ma me ne volus garantiar ke lua filaso esis de ta instanto tam bone tirfiligita kam antee. El duris filifar til ke la princo esis departinta. Lore el kuris al fenestro ed apertis ol dicante: « Quante varma esas hike! » ; e per la okuli el sequis la bela kavalkanto til ke el ne plus vidis la

blanka plumo di lua chapelo. Tandem el sideskis e rikomencis filifar. Ma yen ke el memoris anciena refreno quan el ofte audabis kantar dum filifado dal olda bapto-matro, e susuris olu:

« *Kurez, kurez, spindeleto, Adirez mea fiancito!* »

Quo eventis? La spindelo quik eskapis lua manui e springis adextere; el astonegate staceskis e sequis lu per la okuli. Lore el vidis ol dansekurar tra agri e lasar dop su ora filo. Balde ol esis tante fore ke el ne plus perceptis olu. La yunino, ne plus havante sua spindelo, prenis la naveto e komencis texar.

Dume, la spindelo kuris, kuris, e kande lua filo esis pardespulita, ol atingis la princo.

— Quon me vidas? klamis ica; versimile ta spindelo volas duktar me ad ul loko.

Il retroturnis sua kavalo e sequis la ora filo. La yunino esis laboranta e kantis:

« *Kurez, kurez, bela naveto. Adduktez mea fiancito.* »

Quik la naveto eskapis lua manuo e springis adextere. Ma ol komencis del solio texar tapiso plu bela kam irgo vidita til lore. Rozi e lilii florizis lua du bordumi ; meze di olu, sur ora fundo saliiis verda pampri sub qui gambolis kunikli e lepori; cervi e kapreoli avancis la kapo tra la branchi sur qui perchis uceli divers-kolora a qui mankis nur la kanto. La naveto glitadis addextre ed adsinistre, e la tapiso semblis kreskar perceptebla. La yunino, ne plus havante sua naveto, prenis la agulo kantante:

« *Kurez, kurez, aguleto. Laborez por la fiancito.* »

Quik la agulo eskapis lua fingri e plu rapide kam fulmino kuris tra la chambro. Semblis ke nevidebla koboldi esas laboranta. La tablo e la benki kovresis per verda tapisu, la stuli per veluro, ed an la muri pendis silka tapeti.

Apene la agulo facabis sua lasta punto kande la yunino vidis pasar avan la fenestro la blanka penacho dil princo quan la ora filo retroduktabis. Il decensis de kavalo, eniris la domo marchante sur la tapisu e trovis la yunino en lua chambro. El esis ankore kovrita per

meskin labor-vesti, ma el brilis ibe quale heg-rozo sur busho.

La princo fulminatre amoregis elu:

— Tu esas ya maxim povra, il dicis, ma tu esas samtempe maxim richa. Venez kun me; me volas spozigar tu.

El tacis ma prizentis la manuo al princo qua pozis sur ol tenera kiso. Il igis el sidar dop su sur la kavalo e duktis el en la rejo-palaco, ube la mariajo celebresis kun grandega joyo.

La spindelo, la naveto e la agulo honoroze konservesis en la rejala trezoreyo.

